

Régi, nagy elődök nyomdokain...

Sáluújságunk egyik korábbi számában olvasóink **Thaisz Miklóssal, a Máltai Szeretetszolgálat iskolaalapítványának vezetőjével olvashattak hosszabb beszélgetést a szervezet tiszaburai tevékenységével, fejlesztési elképzeléseivel kapcsolatban, majd Bárti Márton ugyancsak terjedelmes cikkben "számolt be" a szeretszolgálat településünkön eddig elért eredményeiről. Ezúttal iskolánk nemrég kinevezett igazgatójával, a Tizzaszőlősön élő, 44 éves Tar Lajossal készült interjút ajánljuk Minden Kedves Olvasónk figyelmébe.**

"Saládunk Kunhegyesen élt és tevékenykedett. Agrármérnök édesapámat apró gyermekként, alig két évesen, vesztettem el, s könyvelőként dolgozó édesanyám is fájdalmasan korán hagyott itt bennünket" - kezdte a beszélgetést iskolánk új igazgatója, Tar Lajos.

"1992-ben a törökszentmiklósi Bercsényi Miklós Gimnáziumban érettségiztem, majd az ELTE tanárképző főiskolai karán 1996-ban szereztem földrajz-történelem szakos, általános iskolai tanár diplomát. Ezt követően Tomajmonostorán pedagógusként helyezkedtem el, ahol 2001-től az Általános Művelődési Központ igazgatói posztját töltöttem be, majd 2004-től a tizzaszőlősi iskola és óvoda vezetői feladatait láttam el. Jelenleg Tizzaszőlősön lakom élettársammal, aki a helyi iskola matematika-fizika szakos tanára.

2017 nyarán pályáztam meg a tiszaburai iskola igazgatói állását. Bár vallásosnak nem tartom magam, de hitem van, és teljes mértékben azonosulni tudok a becsületességet, tisztességet, igazságosságot hirdető, az elesettek, rászorulókat gyámolítását valló keresztény értékrenddel: talán ezért is nyertem el a Magyar Máltai Szeretetszolgálat vezetőségének bizalmát, amelyre a későbbiekben az itt végzett munkámmal, az elért eredményeinkkel kívánok majd rászolgálni.

Még Molnárné Kaló Katalin igazgatósága idején személyes tapasztalatokat szerezhettem az itt folyó oktatási munkáról, amikor az iskola a hátrányos helyzetű gyerekek nevelése, a minőségbiztosítási rendszer, a Comenius program révén országos hírnévre tett szert, s olyan kiváló szakemberekkel,

munkájuk, hivatásuk iránt elkötelezett pedagógusokkal találkozhattam, mint Katika, Szabó Ilona vagy Tóthné Domány Mária. Az is köztudott, hogy sok-sok neves, országosan vagy nemzetközileg is elismert, megbecsült tudós, szakember, kitűnő egyéniség került ki a településről, akikben ma is elevenen él a szülőfalu emléke, s megvan bennük a segítség szándéka.

Bízom benne, hogy „öket megszólítva”, „kapcsolati tőkénket” felhasználva, további pozitív változtatásokat tudunk iskolánk mindennapjaiba hozni!

Munkába állásom után minden kollégámmal hosszabb, személyes megbeszélést folytattam. Igyekeztem

mindenkit megismerni. Rengeteg

feladat áll előttünk, melyeket csak

elhivatott, céltudatos emberekkel tudjuk majd

megvalósítani. Magamat egyfajta „munkamániás”, „maximalista” személyiségként jellemezhetem. Különösen önmagammal szemben vagyok szigorú, állítom legmagasabbra a követelményszintet, azonban másoktól is elvárom, hogy legjobb tudásuk és képességeik szerint lássák el munkájukat, végezzék feladataikat.

T kell megemlítenem, hogy az iskola működési rendjének zavartalan biztosítása elengedhetetlen feltétele annak, hogy nyugodt körülmények között lehessen nevelő-oktató munkát folytatni. Mindannyiunk érdekében ezt joggal elvárhatjuk minden iskola használatól és az iskolánkba érkező minden felnőttől.

Remélem diákjaink is hamarosan ráébrednek arra, hogy ezt a fajta „szigorú és fegyelmet” mindig értük és sohasem ellenük alkalmazzuk. Hiszem, hogy embertársaink megbecsülése, a szülők tisztelete elemi kötelességünk: bánjunk úgy, forduljunk olyan bizalommal másokhoz, ahogy szeretnénk, hogy velünk szemben viselkedjenek! Fokozottan igaz ez a legifjabb generáció esetén, ahol a mi felelősségünk is, hogyan alakul jelleme, személyisége a felnövekvő új nemzedéknek.

Történelmi tanulmányaimból kifolyólag, középiskolás korom óta „a legnagyobb magyarra”, Széchenyi Istvánra,

